LIT. 5173

Printed in Geneva for illegal distribution in Russia – Poland

רוססלענדער סאָציאַ-דעמאָקראַטישע אַרבייטערפּאַרטיי.

דער אַללג. אידישער אַרבייטערבונד אין ליטאָ, פּוילען און רוססלאַנד.

צו אַלע אידישע אַרבייטער און אַרבייטערינען!

דעם 6-טען און 7-טען אַפּריל איז אין קישינעוו פֿאָרגעקומען א פּאָגראָם! א באַנדע קריסטען איז אָנגעפֿאַלען אויף די אידישע איינוואָהנער, מיט די גרעסטע אכזריות האָבען זיי חרב געמאַכט די אידישע הייזער, געשעפֿטען, בתי-מדרשים און אונגליקליך געמאַכט אַ גרויסע צאָהל אידישע פֿאַמיליעס. ביז 41°) מענשען זיינען געפֿאַלען טוידטע אונטער די הענד פֿון דער ווילדער מאַכט!

דער קישינעווער פּאָגראָם איז אַ שרעקליכער, אַ טרויעריגער פֿאַקט אין דעם XX יאָהרהונדערט, אין דעם יאָהרהונדערט, אין וועלכען די מענשהייט שטאָלצירט מיט איהר ציוויליזאַציאָן, מיט איהרע פֿאָרשריטען, מיט איהרע בילדונג און קולטור! אָבער ווי טיף דער פֿאַקט זאָל ניט בעריהרען אונזערע דיין מענשליכע געפֿיהלען, דאָך דאַרפֿען זיינע שרעקליכע פֿאַרבען, דאָס פֿאַרגאָסענע בלוט, דאָס גאַנצע טרויעריגע בילד פֿון דעם פּאָגראָם ניט פֿאַרבלענדען אונזערע אויגען, ניט פֿאַרדונקלען אונזער פֿערשטאַנד, ניט פֿאַרשטעלען פֿאַר אונז דעם אינערליכען גרונד, די טיפֿע אמת'ע אורזאַכען, וועלכע האָבען אַרויסגערופֿען דיזען פֿאַקט, וועלכע רופֿען אַרויס טויזענד אַנדערע אַזעלכע טרויעריגע פֿאַקטען.

דער אַנטיסעמיטיזמוס, די פֿיינדשאַפֿט צו אידען, וועלכע דריקט זיך אויס פֿון צייט צו צייט אין אידישע פּאָגראָמען, איז נור איין מין, איין אַרט פֿון דעם האַס, וועלכער עקסיסטירט בכלל צווישען פֿאַרשיידענע נאַציאָנען. נאָר דיזע פֿיינדשאַפֿט ליגט ניט אין דער נאַטור פֿון מענשען, נאָר זי שפּראָצט און בליהט אויף נור ביי געוויסע געזעלשאַפֿטליכע בעדינגונגען זאָ גלייך ווי געוויסע בעדינגונגען וועלען איהר פֿערניכטען. אים קאַמפּף פֿאַר דער עקסיסטענץ, קומט אויס פֿאַרשיידענע גרופּען מענשען צו פֿיהרען אַ קאָנקורענץ צווישען זיך, און דאָס באַשאַפֿט אַ פֿיינדשאַפֿט צווישען די, וואָס קאָנקורירען איינע מיט די אַנדערע. ווען

°) געהרג'עטע, ווי עס איז בעקאַנט, איז דאָ פֿיל מעהר; דער אויפֿרוף איז געוועזן געשריבען נאָך דאַן, ווען עס איז ניט געוועזן בעקאַנט די גאַנצע גרויס פֿון פּאָגראָם. דירעדאַקציע.

German syntax, diction, logic

44 Proclamation of the Jewish Labor Bund

The Russian Social Democratic Workers' Party
The General Jewish Workers' Bund in Lithuania, Poland and Russia

Addressee:

To All Jewish Workers Male and Female!

On the sixth and seventh of April a pogrom took place in Kishinev! A band of Christians attacked the Jewish townspeople and with the greatest cruelty they destroyed Jewish homes, stores, study houses and brought to ruin a large number of Jewish families. Up to forty-one people° were felled at the hands of this wild force! Facts

The Kishinev pogrom is a terrible and tragic fact in the twentieth century, that century in which humanity boasts of its civilization, its progress, its education and culture. But however deeply this fact may touch our human feelings, the spilled blood and the whole tragic picture of the pogrom must not be allowed to dim our vision, or blur our understanding, or obstruct the essential and profound factors that brought this fact about, and that bring about thousands of other such tragic facts. secular sacrilege universal diction

-2-

Anti-Semitism, the hatred of Jews that finds occasional expression in pogroms is only one kind or species of the hatred that generally exists between different nations. This hatred, however, does not lie in the nature of people; as surely as it blossoms only under specific social conditions, so will other conditions destroy it. In the struggle for existence, it often happens that different groups are thrust into competition with one another, and this is what gives rise to the hatred between

°The casualty figure, as is well known, was higher. The proclamation was written when the full extent of the pogrom was not yet known. [Editorial note in the original.]

Modern times vs. age-old hatred
Anti-S: only 1 species of extreme nationalism
Darwinism - sociological approach

במאה ה20, באותה מאה שבה כל המין האנושי
מתגאה ברמת הציוויליזציה שלו, בהתקדמותו, בחינוכו
הנאור, ובתרבותו.

די קאָנקורירענדע געהערען צו פֿאַרשיידענע נאַציאָנען, דאַן נעהמט אָן
די פֿיינדשאַפֿט אַ פּנים פֿון אַ ראַסען, פֿון אַ נאַציאָנען-קאַמפֿ.

דער קאַפּיטאַליזמוס פֿערגרעסערט וואָס ווייטער די קאָנקורענץ
צווישען איינציגע קאַפּיטאַליסטען און אויך צווישען די בורזשואַזנע קלאַ-
סען פֿון גאַנצע נאַציאָנען, וועלכע שטרעבען איינע די אַנדערע אַרויס-
צושטופּען פֿון דעם אָדער יענעם מאַרק. עס ברענט אַ שנאה צווישען
די פֿאַרשיידענע קלאַסען פֿון נאַציאָנען און פֿעלקער ווי פֿון איינעם און
דעם זעלבען לאַנד, אַזוי אויך פֿון פֿאַרשיידענע לענדער.

די גאַנצע קאַפּיטאַליסטישע וועלט, וועלכע ציטערט פֿאַר די אינ-
טערנאַציאָנאַלע מאַכט פֿון דעם פֿעראייניגטען פּראָלעטאַריאַט, זוכט אויף
אַלע אופֿנים אונטערצוגראָבען, אָבצושוואַכען זיין איינינקייט, זיין סאָ-
לידאַריטעט, זיי וועקען אויף צווישען די אַרבייטער אַ נאַציענאַלע שנאה,
זיי רייצען אויף די שלעכטסטע אינסטינקטען פֿון פֿאָלק אויף די פֿרעמדע
נאַציאָנען, כדי אָבצוציהען זיינע קרעפֿטען, זיין אויפֿמערקזאַמקייט פֿון
זיינע אמת'ע אינטערעסען, פֿון דעם רעוואָלוציאָנערען סאָציאַליסטישען
קאַמפֿ. און אין די לענדער, וואו דאָס פֿאָלק איז בעזונדערס אונוויסענד
און פֿאַרשקלאַפֿט, האָבען דיזע אַלע שטרעבונגען אַ גרויסען ערפֿאָלג.

דער אַנטיסעמיטיזמוס, ווי מיר האָבען געזאָגט, איז נור איין אַרט
פֿון נאַציאָנען-האַס בכלל, ער געפֿינט דערהויפּט אָנהענגער צווישען די
קליינבירגערליכע שיכטען פֿון פֿאָלק. דער ענטוויקלונגס-גאַנג פֿון דעם
קאַפּיטאַליזמוס פֿיהרט צו דעם, דאָס דער קליינער קאַפּיטאַל ווערט וואָס
ווייטער אַלץ מעהר פֿערשלונגען פֿון גרויסען, ער פֿיהלט ניט קיין פֿעס-
טען באָדען אונטער די פֿיס און זוכט זיין רעטונג אין די פֿערניכטונג
פֿון זיינע אידישע קאָנקורענטען. עס ענטשטעהט אַ העטצעריי געגען
דער אידישער קאָנקורענץ, געגען דעם יודענטהום אין אַלגעמיין, און
דיזע העטצעריי, פֿאַללענדיג אויף אַ באָדען פֿון אונוויסענהייט און רע-
ליגיעזע אַבערגלויבעריי, האָט אַ בעזונדערס גרויסע ווירקונג.

ביי אונז אין רוסלאַנד שפּילט דער צאַריזמוס אין דער נאַ-
ציאָנאַלער העטצעריי און פֿערפֿאָלגונג די הויפּטראָלע. די מעכטיגע אַר-
בייטערבעוועגונג, די בויערן-אונרוהען, די סטודענטען-אונרוהען, דער
רעוואָלוציאָנערער שטראָם, וועלכער פֿערפֿלייצט גאַנץ רוסלאַנד
רופֿט אַרויס ביי דער זעלבסטהערשונג אַ'ן אונזיכערהייט אין איהר עק-
סיסטענץ, און אויסער תליות, שמיטץ, נאַגאַיקעס און סיביר, בענוצט
זי יעדען צופֿאַל צו ערוועקען אַ שנאה פֿון איין נאַציאָן צו דער צווי-
טער, אויפֿצורייצען די רוסען געגען די פּאָליאַקען, זייביידען געגען
אידען און ז. וו., כדי אָבצושוואַכען דעם רעוואָלוציאָנערען גייסט ביי'ם
פֿאָלק, כדי צו פֿערדונקלען זיין פּאָליטישען פֿערשטאַנד. די צאַרישע
דינער האַלטען דאָס פֿאָלק אין אונוויסענהייט, פֿערברייטען אין איהם
ווילדע אַבערגלויבערייען; די אַנטיסעמיטישע בלעטער, געשטיצט פֿון
דער רעגירונג, פֿערשפּרייטען די אַלטע באָבע-מעשיות וועגען עלילת-
דם און ריידען איין דאָס פֿאָלק, אַז די אידען זיינען די איינציגע אור-
זאַכע פֿון זיין שרעקליכע עלענדע לאַגע. און די אונבעוואוסטע פֿינס-
טערע מאַסע, וועלכע טראָגט אַ שנאה און אַ פּראָטעסט אין האַרצען,
וועלכע פֿערשטעהט ניט די אמת'ע אורזאַכען פֿון איהרע ליידען, גיסט
אַרויס איהר צאָרן אויף די אונשולדיגע אידען.

וואָס זעהען מיר אין דעם קישענעווער פּאָגראָם?

מיט אַ מאָנאַט פֿאַר איהם האָט מען אין דובאָסאַר, ניט ווייט
פֿון קישינעוו, גע'הרג'עט אַ קריסטליכען אינגעל. די מערדער האָט
מען ניט ענטדעקט, די אַנטיסעמיטישע צייטונג „בעסאַראַבעץ" האָט
פֿאַרנאַנדערגעטראָגען אַ קלאַנג, אַז דעם אינגעל האָבען גע'הרג'עט
אידען און זיין בלוט באַנוצט אויף אַ רעליגיעזען צוועק, די אַנטיסע-
מיטישע פּרעסע האָט ניט אויפֿגעהערט צו העטצען קריסטען געגען אי-
דען, צו וועקען די אַלע בייזע געפֿיהלען און אינסטינקטען פֿון פֿאָלק,
און דער פֿינסטערער פֿערגרעבטער המון האָט זיך מיט אַ ווילדער מאַכט
געוואָרפֿען אויף די אידען. די מאַסע פּאָליציי און קאָזאַקען, וועלכע
וואַרפֿען זיך ווי היישעריקען אויף די אַרבייטער ביי יעדער דעמאָנסטראַ-
ציאָן, ביי יעדען שטרייט מיט די קאַפּיטאַליסטען און דער רעגירונג,
וועלכע צוטרייבען די דעמאָנסטראַנטען אין איין מינוט, האָבען ניט גע-
קענט איינשטילען עטליכע הונדערט צורייצטע פּאָגראָמשטשיקעס (אין
קישינעוו איז דאָ מעהר ווי 300 פּאָליציילייטע, 3 פּאָלקען מיליטער,
3 בריגאַדען און אַ רעזערווער באַטאַליאָן). די רעגירונג האָט דאָס ניט
געטהאָן, ווייל זי האָט דאָס ניט געוואָלט, ווייל זי איז פֿאַראינ-
טערעסירט אין אַזעלכע פֿאַקטען ווי פּאָגראָמען.

them. And when these competing parties also belong to different nationalities, then the hatred becomes a racial and national struggle.

Capitalism increases the competition both among individual capitalists and among the bourgeois classes of different nations who strive to displace one another from this or that market. The hatred between different classes can exist among the nationalities that inhabit a single land as well as those that inhabit different countries.

The entire capitalist world that trembles before the international force of the united proletariat tries through all possible means to undermine this unity and solidarity: by arousing national animosities among the workers; by inciting the basest instincts of a people against a foreign people and thereby diverting its attention from its real concerns, from the revolutionary socialist struggle. And in those countries where the people is especially ignorant and enslaved, all these efforts meet with great success.

Anti-Semitism, as we said before, is but one form of national hatred; it finds most of its following among the petty bourgeois strata of society. The evolutionary course of capitalism is such that small capital is increasingly swallowed up by large capital, and as it loses its footing, it seeks to save itself by destroying its Jewish competition. Agitation begins against the Jewish competition, against Jewry in general, and this agitation, falling as it does on the fertile ground of ignorance and superstition, has a particularly great effect.

Here in Russia, the tsarist regime plays the lead role in national agitation and persecution. The powerful labor movement, the peasant unrest, the student unrest, and the whole revolutionary current sweeping over all of Russia make the autocracy unsure of its existence so that it will use all means at its disposal—hanging, flogging, exile to Siberia; exploiting every possible occurrence to turn the Russians against the Poles and both against the Jews—in order to weaken the revolutionary spirit among the people, to confound its political understanding. The tsar's lackeys keep the people in ignorance, propagate the wildest superstitions in its midst; the anti-Semitic papers, supported by the government, spread the old wives' tales about blood libels and try to convince the people that the Jews are the sole cause for its terrible, forlorn state. And the ignorant, debased masses, who already carry hatred and protest in their hearts, who do not understand the true causes of their plight, spill all their rage upon the innocent Jews.

What do we see in the Kishinev pogrom?

A month earlier a Christian boy was killed in Dubosar, not far from Kishinev. The murderers were not found and the anti-Semitic paper *Bessarabets* disseminated the rumor that Jews had murdered the boy to use his blood for religious purposes. The anti-Semitic press did not cease from inciting Christians against the Jews, to awaken all those base feelings and instincts among the folk, and the utterly debased mob began to attack Jews with a frenzy. The huge mass of police and Cossacks who descend like locusts on workers at every demonstration, at every battle with the capitalists and the government, who rout the demonstrators in an instant, couldn't restrain a few hundred angry rioters (there are more than three hundred policemen, three army regiments, three brigades and a battalion of reserves stationed in Kishinev). The government did not step in because it didn't want to, because it has a vested interest in such things as pogroms.

The real enemy! limited 2 classes

Saviors:

stands above the fray?

1 universal schema explains all phenomena

Anti-S = logical outcome of capitalism

Tsarist regime pits 1 nationality against other to consolidate its own power

where was the police & the cossacks?

-3-

Various political strategies:

① Zionists

can only shed tears

מיט וואָס קענען מיר פֿערניכטען די אורזאַכען, וועלכע רופֿען אַרויס
דעם נאַציאָנאַלען האַס, דעם אַנטיסעמיטיזמוס, די פּאָגראָמען און וואָס
האָבען מיר צו טהאָן, ווען די פּאָגראָמען קומען פֿאָר?

די אידישע „פֿאָלקספֿריינד" פֿאַרגיסען טייכען טרערען איבער דאָס
נייע אידישע אונגליק, דער „פֿריינד" ברעכט אין פֿערצווייפֿלונג די
הענד, די „אידישע פֿאָלקסצייטונג" זאָגט, אַז מיר דאַרפֿען זיין שטילער
פֿון וואַסער, נידריגער פֿון גראָז, „שלאַף איז אונזער האַנד צו שטריי-
טען, שטאַרק און שווער איז אונזער שמערץ" — קלאָגט דער ציוניס-
טישער פּאָעט.

אַזוי רעדען קענען נאָר שקלאַפֿען, מענשען, וועלכע זיינען גע-
וואוינט געהאָרכזאַם אַריבערצוטראָגען אַלע גוואַלדטהאַטען, וועלכע
גלויבען ניט אין זייערע אייגענע קרעפֿטען און וואַרטען שטענדיג, אַז
די ישועה זאָל צו זיי קומען פֿון דער זייט, פֿון גאָט, פֿון לייטען, פֿון
דער רעגירונג.

② Jewish Labor Bund

ניט אַזוי מיינען און דענקען מיר, אידישע אַרבייטער. דער קאַמפּף,
וועלכען מיר פֿיהרען שוין יאָהרענלאַנג, האָט אונז איבערצייגט, אַז נור
אין אונז אַליין ליגט אונזער הילף; אונזער אייניגקייט האָט פֿאַרגרעסערט
אונזערע קרעפֿטען, אונזער סאָלידאַריטעט און פֿערטיגקייט יעדע מינוט
צו בעשיטצען אונזערע רעכטע וואַרפֿען אַ שרעק אויף אונזערע פֿיינד.

אין קישינעווער פּאָגראָם האָבען אָנטייל גענומען אונוויסענדע, פֿינס-
טערע, צורייצטע מאַסען. דער פֿערשטענדליכער קלאַסענבעוואוסטער
קריסטליכער אַרבייטער איז אונזער חבר, שטרייט צוזאַמען מיט אונז
אונטער איין פֿאָהן, אונטער דער פֿאָהן פֿון דעם אינטערנאַציאָנאַלען
סאָציאַליזמוס. פֿערשפּרייטען דעם קלאַסענבעוואוסטזיין, מיטהעלפֿען דעם
וואוקס פֿון דער סאָציאַליסטישער בעוועגונג, וועלכע וועט פֿערניכטען
די גאַנצע קאַפּיטאַליסטישע אָרדנונג — דאָס איז דער איינציגסטער און
דער בעסטער מיטעל אַ סוף צו מאַכען מיט דעם אַנטיסעמיטיזמוס, מיט
די פּאָגראָמען.

③ Self-defense

נאָר וואָס זאָלען מיר טהאָן בעת די פּאָגראָמען גופא?

מיט געוואַלט דאַרפֿען מיר ענטפֿערען אויף געוואַלט, פֿון וואַנענט
ער זאָל ניט שטאַמען. ניט מיט מוסר, נאָר מיט געוועהר אין האַנד קען
מען ווירקען אויף די ווילדע פּאָגראָמשטשיקעס: ניט אויף די בוידעמס
דאַרפֿען מיר זיך בעהאַלטען, נאָר פּנים אל פּנים, ביד חזקה, דאַרפֿען
מיר אַרויסטרעטען געגען אַזוינע ווילדע חיות.

Deut 4:34

זאָל זשע דער קישינעווער פּאָגראָם ניט אָבשוואַכען ביי אונז דעם
גלויבען אין אונזער הייליגען אידעאַל. מיט שנאה, מיט אַ דרייפֿאַכע
קללה זאָלען מיר וועבען תכריכים פֿאַר דער רוסישער זעלבסטהערישענ-
דער רעגירונג, פֿאַר דער אַנטיסעמיטישער שווינדלער-באַנדע, פֿאַר דעם
גאַנצען קאַפּיטאַליזמוס. זאָל וואַקסען די צאָהל בעוואוסטזיניגע אַקטיווע
קעמפּפֿער פֿאַר דעם סאָציאַליזמוס, זאָל וואַקסען וואָס ווייטער די סאָלי-
דאַריטעט מיט אונזערע ברידער-אַרבייטער פֿון אַנדערע נאַציאָנען!

more trad. diction

נידער מיט דעם אַנטיסעמיטיזמוס!
נידער מיט דעם צאַריזמוס!
עס לעבע די אינטערנאַציאָנאַלע פּראָלעטאַרישע סאָלידאַריטעט!
עס לעבע דער סאָציאַליזמוס!

אפּריל 1903 יאָהר.

צ. ק. פֿון „בונד".

דרוקעריי פֿון „בונד".

Once Socialism is victorious, Anti-S will vanish of its own accord.

How can we overcome the causes that bring about national hatred, anti-Semitism and pogroms, and what can we do when pogroms break out?

The so-called "Friends of the Jewish People" spill rivers of tears over the new Jewish calamity: the [St. Petersburg daily] *Fraynd* [Friend] wrings its hands in despair; the [Warsaw weekly] *Yidishe Folkstsaytung* [Jewish People's Paper] instructs us to be as still as the waters, as low as the grass, while the Zionist poet [S. Frug] laments, "How weak is our hand to do battle, how great and heavy is our woe."° (see 43)

Only slaves can talk this way, people who are accustomed to enduring all acts of violence submissively, who don't believe in their own powers and who always await salvation from other quarters—from God, from friends, from the government.

This is not the way we, Jewish workers, think. The struggle that we've been waging for so many years has convinced us that help lies in us alone. Our unity has increased our power; our solidarity and readiness to protect our interests at all times have instilled fear in our enemies.

Ignorant, debased and enraged masses took part in the Kishinev pogrom. The intelligent, class-conscious Christian worker is our comrade; he fights together with us under a single flag, under the flag of international socialism. Spreading class consciousness, aiding the growth of the socialist movement that will destroy the whole capitalist order—this is the best and only way to bring an end to anti-Semitism and the pogroms.

What, then, should we do during the pogroms themselves?

We must answer violence with violence, no matter where it comes from. Not with sweet words but with arms in our hands can we prevail upon the frenzied pogromists. We mustn't hide in attics but must go out face to face, "with a mighty arm,"° to fight these beasts.

Let not the Kishinev pogrom weaken our faith in our sacred ideal. With hatred and with a threefold curse on our lips let us sew the shrouds for the Russian autocratic regime, for the anti-Semitic band of swindlers, for the whole capitalist system. May the number of conscious and active fighters for socialism keep growing; may the solidarity with our fellow workers of other nations keep on growing!

Down with anti-Semitism!
Down with Tsardom!
Long live international proletarian solidarity!
Long live socialism!

Central Committee of the Bund
April 1903

° Deut 4:34

45 Proclamation of the Hebrew Writers' Union

אחים!

ההרג והביזה בקישינוב, אשר כמותם לא באו עלינו מימי חמל־ניצקי וגונטא — מחייבים אותנו לפקוח עינינו ולראות מעמדנו בארץ הזאת כמו שהוא, למען נדע לבחור דרכנו ולא נוסיף עוד להשלות נפשנו בנחמות־הבל ותקוות־שוא. ובתור סופרי ישראל, אשר מצב עמם נוגע עד לבם, מבקשים אנו רשות מכם להציע לפניכם את השקפותינו על הדבר הזה.

לא מקרה בודד הוא מעשה־קישינוב ולא בזדון־לבם של איזו יחידים נוכל לתלות כל האשם. אמנם, רשעים יחידים, המסיתים בנו את ההמון והולכים לפניו, הם תמיד הסיבה הקרובה במקרים כאלה, אבל לא בהם מקור הרעה, כי אם במצבנו בכלל. לולא היינו משוללים הזכויות האנושיות היסודיות, לולא ראה ההמון בכל יום את שפלותנו במדינה ואת השנאה והבוז השופעים עלינו מלמעלה — לא היה כוחם של מסיתים יחידים גדול כל כך, להביא את ההמון הזה לידי שוד ורצח לעיני השמש. אבל בהיותנו מושפלים ומדוכאים לאין גבול על ידי חוקי המדינה עצמם, בהיותנו מרמס כל הימים לכל אשר רגל לו ושונאינו מנבלים בלי הרף אותנו ואת כל הקדוש לנו ואין מוחה בידם, בהיותנו נמצאים במצב שפל כזה וההמון הגס רואה את שפלותנו ושומע את חרפתנו יום יום — הלא חזיון טבעי ומוכרח הוא, כי החינוך התמידי הזה משריש בלב עם הארץ אמונה חזקה, שיהודי אינו קרוא אדם ואין שום חובה להתנהג עמו בדרכי צדק, כמו עם שאר בני אדם: כי לא רק רכושו וכבודו, אך גם חייו הפקר הם ודמו לא יידרש.

אם גם נניח[1] שהממשלה העליונה לא תחפוץ בהרג וחמס,[2] ורוצה היא להגן עלינו מפני מעשים כאלה, המפריעים שלום־המדינה בכלל. הנה אף היא[3] אין בכוחה לבטל את התולדות, כל זמן שהסיבות המחייבות אותן קיימות ועומדות. אי אפשר לשבור את החבית ולשמור יינה. כוח ההשפעה התמידית של מעשי יום־יום גדול הרבה יותר מכוחה של פקודה יחידה הנשלחת מגבוה, ולו גם בסגנון היותר נמרץ, בעת שהצרה קרובה לבוא או כבר באה. הפקידים המקומיים בערי המדינה, שהורגלו לקבל תמיד פקודות והזהרות לרעת היהודים ולהוציא את הפקודות לפעולה בלי רחמים וחנינה, לא יוכלו להתהפך לשעה אחת, על פי גזרה פתאומית, מאויבים לאוהבים, ולהרגיש בשעת הסכנה את חובתם לעמוד לימין היהודים נגד אחיהם בני־עמם. ובעשותם חובתם שלא ברצונם, לא יפלא הדבר, כי יעשוה רמיה, בלב ולב, או גם — כמו שראינו בקישינוב — לא ישלטו ברוחם ויתנו גם הם ידם לעושי הרעה.

Cossack

thousands of Jews and Poles in the city of Uman in June 1768 at the hands of the Ukrainian Haidamacks.

Brothers!

The slaughter and plunder in Kishinev, the likes of which have not descended upon us since the days of Chmielnicki and Gonta°—command us to open our eyes and see our status in this country as it is, so that we can choose our path and cease to delude our souls in vain consolations and useless hopes. And, as *Jewish writers,* who hold the state of their people so dear to heart, we ask your permission to present you with our views on this matter.

The Kishinev event is not an isolated episode, and we cannot attribute all blame to the wickedness of some individuals. Indeed, a few wicked individuals who incite the masses against us and take the lead, are always the *immediate* cause in such cases, but not in them will we find the source of evil; rather in our situation *in general.* Had we not been deprived of fundamental human rights, had the masses not seen, day in and day out, our humiliation in this country, the hatred and contempt that are poured down upon us *from on high*—the power of a few agitators would not have been so great as to lead the masses to robbery and murder in broad daylight. But as we are degraded and oppressed endlessly by the very laws of the land; as we are always being trampled on by anyone who has feet, and our enemies continuously molest us and all that we hold sacred without anyone's protest; as we are in such a lowly state and the boorish masses see our degradation and hear our shame day in and day out—it is only natural that this constant education implants a strong belief in the hearts of the rabble that a Jew is not human, and there is no obligation to treat him justly, like other human beings; that not only his property and his honor, but his life, too, is disowned, and his blood is unaccounted for.

Even if we assume that the government does not wish for slaughter and plunder and desires to protect us from these actions, which disturb the peace in the land, in general, it too has no power to undo the *results,* so long as the *conditions* hold firm. It is impossible to break the barrel yet keep its wine. The effect that continuous daily acts have is much greater than that of a single command sent from above, even in the most pressing manner, if trouble is nigh or has come already.

The local clerks in the town, who have long been accustomed to receive orders and warnings against the Jews, and to execute those orders without pity or mercy, will be unable to turn from foe to friend for one hour, upon a sudden decree, and to feel, in times of danger, any obligation to side with the Jews against their own brothers and countrymen. And when they perform their duty against their own wishes, it should come as no surprise that it will be performed halfheartedly, falsely, or even—as we have witnessed in Kishinev—by losing control themselves and by joining hands with the perpetrators.

And the investigation and inquiry, the sentence and the punishment that follow later on—can we trust that they will thwart the masses from daring to attack us once again? We shall not discuss herewith the common, known phenomenon that

והחקירה והדרישה, המשפט והעונש, הבאים אחר המ[illegible] — הנוכל לשים מבטחנו בהם, כי יפול פחדם על ההמון ולא יזיד עוד להתנפל עלינו? לא נדבר פה על החזיון הכללי הידוע, כי גם העונשים היותר קשים אין בכוחם לבער חוטאים מן הארץ במקום שיש סיבות פנימיות הגורמות להוליד חוטאים כאלה. אין אנו צריכים להאמת הכללית הזאת, אחר כי ידענו היטב, על פי נסיון של עשרים שנה ויותר, מה הן תוצאות כל החקירות והמשפטים על דבר ה"פרעות" הנעשות ביהודים, כמה הנענשים ומה הם העונשים. וגם על זה אין להתפלא. הן גם — חוקרי־הדין וגם השופטים עצמם אך בני־אדם הם, שקשה להם להתגבר על רגשי לבם. ואל השנאה והבוז, שהם מרגישים ליהודים בכל עת, מתחבר עוד במקרים כאלה גם כעס עצור על היותם מוכרחים להעיד בעצמם על עמם, כמה רחוק הוא עוד מן הקולטורה האמתית, ולשים עונש על אחיהם הקרובים ללבבם בשביל שנגעו ביהודים. כל זה מביאם להטות שלא מדעתם כלפי חסד ביחוסם אל הנאשמים, ולהמעיט דמותה של האמת בשעת החקירה ודמותו של הצדק בשעת המשפט.

ועל מה איפוא, אחים, נוכל להשען, כי לא יתפשט האסון עוד הפעם בכל הארץ, כמו לפני עשרים שנה, והפעם עוד ביתר עוז, כמו שנראה על פי ההתחלה בקישינוב? ולמה איפוא נאבד כוחנו ונשפיל כבודנו, בבקשנו עזר והצלה — מחוצה לנו, אחרי ראותנו על פי הנסיון, כי ההצלה לא תבוא ולא תוכל לבוא מן החוץ, כל עוד מצבנו בארץ ישאר כמו שהוא — והוא הלא ישאר כמו שהוא מי יודע עד מתי עוד? דמעות ותחינות — אלה האמצעים היחידים שבהם השתמשנו מאז החלו הפרעות ועד עתה — לא הועילו לנו ולא הצילונו מן האסון אשר בא עלינו עתה, ההרג בקישינוב — זאת היא התשובה על כל דמעותינו ותחינותינו. והאומנם נחשוב להסתפק גם לעתיד אך בדמעות ובתחינות?

חרפה היא לחמשה מיליון נפש אדם להטיל עצמם על אחרים, לפשוט צוארם להורג ולצעוק לעזרה, מבלי נסות כוחם להגן בעצמם על רכושם וכבודם וחייהם. ומי יודע, אם חרפתנו זאת לא היא הסיבה הראשית להבזותנו בעיני עם הארץ ולשימנו כעפר לכל? בין העמים הרבים והשונים, היושבים בארץ הזאת, אין גם אחד זולתנו אשר יתן גוו למכים וכבודו לכלימה, מבלי לעמוד על נפשו בכל שארית כוחו. רק היודע להגן על כבודו מכובד גם בעיני אחרים. לו ראו אזרחי הארץ, כי גם לסבלותינו יש גבול, כי גם אנו, אף כי לא נוכל ולא נחפוץ להתחרות אתם בשוד וחמס ואכזריות, נכונים אנו וגם יכולים, בכל זאת, להגן בעת הצורך על היקר וקדוש לנו עד נטף דמנו האחרון — לו ראו זאת בפועל, כי אז — בזה אין ספק —

[illegible] the severest of punishments is not potent enough to wipe out the sin from the face of the earth where there are internal causes that lead to the birth of such sinners. We have no need for this general rule, seeing as we already know, from our twenty years of experience, the results of all these investigations and sentences on the issue of riots against Jews; how many are punished and what their punishments are. This, too, is no cause for wonder. After all—the investigators of justice and the judges themselves are only human and have difficulty controlling their own feelings. To the hatred and contempt that they feel toward Jews at any time a suppressed anger is now added, for being forced to testify against their own people and to punish brothers for harming Jews. All of this motivates them to incline instinctively toward mercy as they treat the guilty and to diminish the image of truth at the time of investigation and the image of justice at the time of sentencing.

What, then, can we depend on, brothers, so that the tragedy does not spread again throughout the land, as it did twenty years ago, and even more violently now, judging from the beginnings in Kishinev? And why should we expend energy and degrade our pride by asking for help and rescue from the *outside*, so long as our condition in the land remains as it is—and indeed will so remain for the foreseeable future? Tears and pleadings—these were the only means we used since the pogroms began and until now. They did not avail us nor rescue us from the present tragedy, the slaughter in Kishinev, which is the answer to our tears and pleadings.

Do we still intend to be contented with tears and supplications in the future?

It is a disgrace for five million human souls to unload themselves on others, to stretch their necks to slaughter and cry for help, without as much as attempting to defend their own property, honor and lives. And who knows whether it is not this very disgrace that is the principal reason for our contemptible state in the eyes of the rabble, for whom we are like dust? Among the many and different peoples residing in this land, there are none but us who lend their bodies to their assailants and their honor to shame and do not resist with their last remaining might. Only the one who can defend his honor is honored by others. If the citizens of this land saw that there is a limit even to our suffering, that we, too, though we cannot and do not wish to match their plunder, violence and cruelty, are ready and able, when necessary, to defend that which we hold dear and sacred to our last drop of blood—had they witnessed this in action, then they would not assault us so readily; then a few hundred drunkards would not venture to close in on a large Jewish community of forty thousand, sticks and axes in hand, ready to kill and plunder to their hearts' desire.

Brothers! The blood of our brethren in Kishinev cries out to us! Shake off the dust and become men! Stop weeping and pleading, stop lifting your hands for salvation to those who hate and exclude you! Look to your own hands for rescue!

A *permanent organization* is needed in all our communities, which would be standing guard and always prepared to face the enemy at the outset, to quickly gather to the place of riots any men who have the strength to face danger. We also believe that the government should recognize our just cause in asking for one

לא היו מתנפלים עלינו בקלות דעת כזו; כי אז ל[illegible]ועזו איזו מאות שכורים לבוא במקלות וקרדומות שבידם על עדת יהודים גדולה, שיש בה כארבעים אלף נפש, להרוג ולחמוס כאוות נפשם.

אחים! דמי אחינו בקישינוב צועקים אלינו: התנערו מעפר והיו לאנשים! חדלו מבכי ותחנונים, חדלו מלפרוש כפיכם אל שונאיכם־מנדיכם, כי יבואו ויושיעוכם, תושיע לכם ידכם!

אורגניזציה תמידית נחוצה לנו בכל מקומות מושבותינו, אשר תעמוד על המשמר ותהיה נכונה תמיד לקדם פני האויב ברגע הראשון ולאסוף עד מהרה אל מקום הפרעות כל איש אשר כח בו לעמוד במקום סכנה. והננו חושבים, כי גם הממשלה העליונה צריכה להכיר את צדקתנו, אם* נבקש רק את הדבר הזה: כי יתנו לנו להגן על עצמנו בכוחנו אנו. אם שלילת הזכויות האנושיות הביאה אותנו למצב כזה, שגם דמנו הותר בעיני יושב הארץ — האומנם יחפצו לשלול ממנו גם את הזכות הטבעית של כל בריה חיה, להגן על חייה עד כמה שכוחה מגיע?

מובן מאליו, כי הדבר הזה עודנו דורש התבוננות מרובה, איך להוציאו לפעולה, ואנחנו לא באנו בזה לדון על הפרטים. מגמתנו היתה רק להעיר לבכם על היסוד הכללי, שעליו אנו צריכים לבסס מעשינו לעתיד, לבל יהיו חיינו תלויים לנו מנגד כל הימים. אבל, בשביל לסדר את הדבר לכל פרטיו, צריך, לפי דעתנו, לקרוא אספה כללית של נבחרי כל העדות הראשיות אשר בארצנו. אספה כזו צורך השעה היא ואין לדחותה. כי מלבד השאלה היסודית, אשר רמזנו עליה בזה, עוד מתעוררות גם שאלות נכבדות אחרות, לרגל השינוי שבא במצבנו. הנה, למשל, שאלת האמיגרציה, אשר גם עד כה היה חסרון־הסדרים מורגש בה מאד — בודאי תסתבך בקרוב עוד יותר, כי גדול הפחד בכל תחום המושב וביחוד בערי הדרום, ואפשר לראות מראש, כי תתגבר בהן האמיגרציה הרבה יותר מאשר עד כה. ועוד שאלות שונות בחיינו דורשות עתה פתרון בחזקה, ועל האספה יהיה לשים לבה להן ולבקש פתרונן במועצות ודעת.

התעוררו, אחים, כי בא מועד, בא מועד! ובתקותנו החזקה, כי בין ראשי העדות ושאר העוסקים בצרכי הכלל ימצאו אנשים אשר יבינו ערכה של השעה הזאת בחיינו ויקדישו כוחם להוציא את הצעתנו לפעולה, — הננו חותמים

בברכת אחים,

אגודת סופרים עברים
(אחד־העם, ש. דובנוב, בן־עמי
י. ח. רבניצקי, ח. נ. ביאליק).

20 אפריל 1903

Ps. 102:14.

thing alone: that they let us defend ourselves with our own hand. If the lack of human rights has led us to these straits, where even our blood is unprotected in the eyes of the people of this land—would they also wish to deprive us of the natural right of every living creature to defend itself inasmuch as it is able?

Obviously, this matter requires further consideration on how it can be carried out, and it was not our intention to go into detail. Our purpose was only to awaken your heart to the general principle upon which we must establish our future actions, so that our lives will not forever be endangered. But in order to organize the matter in all its detail, we believe that a general assembly must be called by representatives of the main communities in our land. Such an assembly is urgently needed and should not be delayed. Because in addition to the fundamental issue to which we have already alluded, other weighty issues arise in light of the change that occurred in our condition. Thus, for example, the question of emigration, which to date suffered from a lack of order, would most certainly soon become even more complicated, since fear is great in the Pale of Settlement and particularly in the southern towns, and one can foresee that emigration will increase more than ever.

Various issues in our life demand resolution now, and the assembly will have to attend to them and seek solutions in wisdom and intelligence.

Awake, brothers, since the time has come!° The time has come! And with our strong hope that among the leaders of the community and others who deal in public affairs there will be found people who understand the value of this hour in our lives, and devote their energy to implement our proposal, we sign,

With brotherly greeting,

The Union of Hebrew Writers

[Ahad Ha'am, Simon Dubnow,
Ben-Ami, Y. Ch. Ravnitsky,
Hayyim Nahman Bialik]

P.S. We hereby ask that the content of this letter be made known to enlightened people and men of action everywhere (and those of them who will kindly write to us at this address of their opinions on the matter will do us a service).

April 20, 1903

נ. ב. הננו מבקשים להודיע תוכן מכתבנו זה לכל המשכילים ואנשי המעשה שבכל מקום. (וחסד יעשו עמנו אלה מהם אשר יואילו להודיענו דעתם על הענין על פי הכתובת הזאת) — —

(דברי דובנוב, וכרוז אחד־העם בתוכם, נתפרסמו ב"התקופה", כרך כ"ח, תרפ"ח, במלאות 25 שנים לפרעות קישינוב).